

UZASADNIENIE

Powód Miasto S. W. Zarząd (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. K. kwoty 270,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że pozwana w dniu 15 kwietnia 2015 roku korzystała z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. W związku, z czym zobowiązano pozwaną do zapłaty kwoty 266 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w kwocie 4,40 zł, jednakże należność ta nie została uregulowana. Wyjaśnił, że na kwotę żadaną pozwem składają się wyżej wymienione kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od całej kwoty od upływu 14 dni od dnia sporządzenia wezwania do zapłaty. Dodał, że żądanie opiera na art.33 a ust.3 ustawy prawo przewozowe (Dz. U. z 2000 r, nr 50, poz.601), uchwale nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W. ze zm. oraz na podstawie art. 360 i 361 k.c.

W dniu 10 grudnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 3176/15 został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględniono żądanie pozwu w całości. Nakaz ten postanowieniem z dnia 16 lutego 2016 roku został uchylony na podstawie art. 502¹ § 1 k.p.c.

Na wniosek powoda zarządzeniem z dnia 06 maja 2016 roku w sprawie o sygn. akt I C 502/16 ustanowiony został kurator dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej A. K..

W odpowiedzi na pozew kurator dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej A. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu. Z ostrożności procesowej, w przypadku uwzględnienia powództwa, wniósł o nieobciążanie pozwanej tymi kosztami. Jednocześnie oświadczył, iż pomimo podjętych czynności nie udało mu się ustalić innego niż wskazany w pozwie adresu zamieszkania pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. K. w dniu 15 kwietnia 2015 roku o godz. 12:22 korzystała z komunikacji miejskiej w W. nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. Po ujawnieniu tego faktu doręczono pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty należności za przejazd w wysokości 4,40 złotych i opłaty dodatkowej w wysokości 266 złotych. Otrzymanie wezwania pozwana potwierdziła własnoręcznym podpisem.

Z dołączonej do wezwania informacji dla pasażera wynikało, że należność należy uiścić w terminie 14 dni od daty wystawienia wezwania. Informacja zawierała także dane dotyczące możliwości obniżenia opłaty dodatkowej w razie jej wcześniejszej płatności.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 15 kwietnia 2015 r. wraz z informacją dla pasażera – k. 21-22.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należy uwzględnić.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, iż w dniu 15 kwietnia 2015 roku w W. pozwana A. K. odbyła przejazd środkiem komunikacji miejskiej linii M bez ważnego biletu.

Zgodnie z art.16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U.2012.1173 z późn. zm.) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Pozwana

zajmując miejsce w autobusie linii M, zawarła z powodem umowę przewozu, zobowiązując się tym samym do uiszczenia na jego rzecz należności za przejazd.

Zgodnie z art. 33a ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U.2012.1173 z późn. zm.), przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona ma prawo:

- 1) w razie odmowy zapłacenia należności - żądać okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości podróżnego;
- 2) w razie niezapłacenia należności i nieokazania dokumentu - ująć podróżnego i niezwłocznie oddać go w ręce Policji lub innych organów porządkowych, które mają zgodnie z przepisami prawo zatrzymania podróżnego i podjęcia czynności zmierzających do ustalenia jego tożsamości;
- 3) w razie uzasadnionego podejrzenia, że dokument przewozu albo dokument uprawniający do przejazdu bezpłatnego lub ulgowego jest podrobiony lub przerobiony - zatrzymać dokument za pokwitowaniem oraz przesłać go prokuratorowi lub Policji, z powiadomieniem wystawcy dokumentu.

Z treści wezwania do zapłaty wynika, że kontroler powoda nie miał wątpliwości, co do tożsamości pozwanej.

Wysokość należności za przejazd i opłat dodatkowych za podróż środkami transportu miejskiego w W. określa natomiast uchwała nr XVI/301/2011 Rady Miasta W. z dnia 26 maja 2011 roku (Dz. Urz. W.. M.. Z 2011 r., Nr 99, poz. 3140) zmieniająca uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W.. Stanowi ona, że należność za przejazd wynosiła w dniu zdarzenia 4,40 zł, a opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu wynosiła 266,00 zł. Kwota dochodzona pozwem została, zatem ustalona w sposób zgodny z powyższymi przepisami.

Wobec powyższego, w oparciu o powołane przepisy, żądanie zapłaty od pozwanej należności za przewóz i opłaty dodatkowej w kwocie 270,40 zł (wartość biletu 4,40 zł + opłata dodatkowa 266,00 zł) jest uzasadnione.

Żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie znajduje natomiast uzasadnienie w przepisie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś do § 2 cytowanego przepisu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Ustalenie początkowej daty naliczania odsetek uzależnione było od określonego 14 dniowego terminu płatności należności od dnia wezwania. Pozwana najpóźniej, więc do dnia 29 kwietnia 2015 roku winna była uregulować należność, a skoro tego nie uczyniła, to od dnia następującego po tym dniu winna uiścić odsetki za opóźnienie.

Z tych wszystkich względów, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

W niniejszej sprawie żądanie strony powodowej zostało w całości uwzględnione, co oznacza, iż zgodnie z przepisem art. 98 § 1 k.p.c. pozwana jest zobowiązana do zwrotu stronie powodowej poniesionych przez nią kosztów procesu. Wedle natomiast przepisów art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawienia strony.

W świetle wskazanego przepisu do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć: opłatę od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie reprezentującego ją radcy prawnego w kwocie 60 zł i zaliczkę na poczet wynagrodzenia kuratora dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej w kwocie 60 zł, co daje łącznie kwotę 150 zł.

Należy przy tym podkreślić, iż skoro pozew został wniesiony w dniu 25 listopada 2015 roku, zastosowanie znalazły przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z zm.)

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie II wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)